

Kaip ratiečiai ratus tepė

Rate vis dar tęsiasi vaikštytynės po garsų šalį. Smagu joje, čia staugia, miauksi, cypia, kranksi, mauroja ir ošia. Ar žinote, kas ošia? Taip, tai miškas, jūra, giria. Taigi vėl leidomės į girią. Ten sutikom gegutę, kuri mums visokiais balsais kukavo:

*Ku kū, ku kū
Duos kiškis taukų
Patepsim ratus
Važiuosim metus*

Po to sutikom ir varną, kuri kranksėjo:

*Krank, krank, kūrenk kūrenk
Vargas vargas*

Netruko kaip grumstelis iš dangaus nukristi ir čiulbuonėlis vyturis:

*Čir vir vir pavasaris
Nieks manęs nelėsina
Aš pats, aš pats, aš pats*

Iš pelkės išlindo ir gandras vandras :

Klė, klė, klė, man varlė

Atskrido ir lakštingalėlė devynbalsė:

*Jurgut, Jurgut,
Kinkyk, kinkyk,
Paplak, paplak,
Važiuok, važiuok*

Net nepastebėjom kaip vaikai į paukščius pavirto ir kaip tikri miško dainininkai stojo į chorą. Net tėveliai iš kito kambario atbėgo pažiūrėti, kokia čia muzika skamba, o čia gi paukščių turgus!

Patriukšmavę nutarėme pasivaržyti kieno liežuvis greitesnis. Na ir šokom, plojom:

Geriems vyrams geroj girioj gerą girą gera gert.

Tačiau tuo linksmybės nesibaigė. Juk šį kartą šventėme trečiąjį RATO gimtadienį! Vaikai turėjo ko palinkėti. Traukėme: „žaidimų, gerų, dovanų ir net Mikės Pūkuotuko metų“! Tai bent linksma buvo, ypač, kad ant stalo puikavosi nuostabūs Kristinos šokoladinis tortas. Taip pasitėpė ratus, tikiuosi, dar kokius metus važiuosime...